

— СТИХОТВОРЕНИЯ —

Владимир Русалиевъ

СЕПТЕМВРИЙ

Прощавай, сбогомъ, златно лѣто
И вие, хубави игри —
За училище дойде време,
Звънчето пакъ звъни, звъни.

Звъни, звъни, звънчето мило,
Зове то трезвитѣ деца —
И тѣ прииждатъ на дружинки
Съ свѣтли, грѣйнали лица.

И смѣхъ и пѣсни се понасятъ,
Единъ гържественъ викъ ехти —
Трептятъ въ гърди сърдцата буйни
Предъ свѣтли, чудни бѣднини.

Прощавай, сбогомъ, златно лѣто
И вие хубави игри —
Настава вече друго време
За букви, цифри и черти.

ГАТАНКА

Вакла мечка мечкорана,
Лѣте спи като заклана,
Есень, паднатъ ли листата,
Тя напълва си устата —
Не съ месо и не съ трева,
А съсъ камъкъ и дърва,
Ужъ е мечка мечкорана,
Дето близне — става рана,
А децата я обичатъ
И при нея често тичатъ. Що е?
Асень Разивѣтниковъ

Добри Немировъ

ДА ЖИВѢЕ РАЗУМА!

Въздържателъ? Въздържателъ нека бѣде оня, който е привличанъ отъ виното и който прави усилие да не го пие. Нека има такива хора. Тѣхното въздържане ще покаже, че алкохола е нѣщо наистина вредно и че не бива да се употребява. Но ако на възрастнитѣ азъ бихъ препоръчалъ въздържане, на моитѣ малки приятели ще препоръчамъ трезвеностъ. За тѣхъ въздържане не съществува, защото липсва и навика да се пие. Но трезвеностъ имъ трѣбва — трезвеностъ въ смисълъ разумно отнасяне къмъ себе си, къмъ околнитѣ, къмъ живота. Когато тѣ сж въоръжени съ трезвеностъ, когато иматъ сила да се подчиняватъ

само на своитѣ разумни склонности, когато иматъ волята да отблъскватъ всичко онова, което би ги повело къмъ лоши стѣпки, тогава, азъ мисля, че спокойно ще можемъ да си кажемъ, — не е трезвеността праздна приказка и хвада на оня, който я е създалъ.

Така трезви и умни моитѣ малки приятели трѣбва да водятъ смѣла борба съ алкохола, който мори и съсипва тѣхнитѣ близки. Тѣ ще могатъ да победятъ, защото ще иматъ въ ржката си най-силното оржие — разума.

И затова нека да живѢе разума!

МАЛКИТѢ ДЕЦА НЕ ЗНАЯТЪ

Децата още отъ най-ранна възраст сж изложени на отравяне съ спиртни напитки.

Много често майкитѣ, които кърмятъ децата си, заедно съ млѣкото вкарватъ спиртъ въ крехкитѣ и нѣжни детски органи. Този спиртъ въ млѣкото е дошелъ отъ бирата, виното или ракията, които майката е изпила. Такава майка още отъ най-ранна възраст затѣпява всички заложби на своята мила рожба. Деца кърмени отъ майка, която пие, не се развиватъ правилно. Тѣ растатъ бавно. Боледуватъ често, а и не сж малко дечицата, които умиратъ още презъ първата година отъ раждането си безъ нѣкой да забележи, че причината на тази ранна смъртъ е употребата на спиртни питиета отъ родителитѣ. Има и такива майки, които правятъ на децата си попарка съ вино, или имъ да-

ватъ по една чашка ракия, за да заспятъ. Такива майки убиватъ бавно, но сигурно своитѣ рожби.

Това най-често тѣ правятъ за туй, че не знаятъ, че нѣма кой да ги научи.

Ето защо, който ще става родителъ непременно трѣбва да се поучи и просвѣти за опасността отъ алкохола за здравето на децата. Всѣки гражданинъ трѣбва да иска да се създадатъ закони, които да запазятъ децата отъ употребата на алкохолни питиета.

Малкитѣ деца не знаятъ, че спиртни напитки сж отрова, затова трѣбва съ законъ да се запазятъ отъ такова тровене.

Трѣбва да се държатъ отговорни всички родители и близки, които даватъ на децата, макаръ и малко спиртни питиета.

Проф. д-ръ Ст. Ватевъ.

Ако бацитѣ можеха презъ червения цвѣтъ на винената чаша да видятъ чиститѣ сълзи въ очикитѣ на своитѣ деца, тѣ никога не биха посегнали къмъ нея.

Стилянъ Чилингировъ

ПОДМАМЕНЪ

Отъ лозята азъ обичамъ грозде зрѣло да бера,
да го ямъ, че и да пия
сладка гроздова шира.

Но шира таквазъ остана
подъ сайванта въ единъ кжтъ,
я съгледахъ закипѣла
и облѣла своя сждъ!

Срѣбнахъ малко — сладка, рѣже,
че наляхъ си цѣлъ бурканъ
и, отъ него сѣрбахъ, гълтахъ
доръ усѣтихъ се пиянъ...

А следъ малко околъ мене
всичко взе да се върти,
и земята подъ крака ми,
сякашъ почна да лети!...

Помня — трѣгнахъ си за вжтре —
лошо бѣ ми още тамъ...
Какъ съмъ влѣзълъ, що съмъ правилъ,
и до днесъ това неznamъ?...

Сетне помня — главоболие
и — едно едничко знамъ:
че отъ мама и отъ татко
и до днеска ме е срамъ!

1938 год.

Чичо Стоянь

ОРАЧЪ

Запегналъ още въ ранна утринъ
И самъ срѣдъ есенния здрачъ,
Върви следъ двата бѣли вола
Трудолюбивия орачъ.

И съ джбовото рало пори
До късно черната земя...
Тѣй както нѣкога е правилъ
И неговия старъ баща.

И прѣска златна рѣжъ въ браздитѣ,
Потъналъ въ черъ обилень потъ...
Но той умора не познава,
Че храни цѣлия народъ.

Вл. Русалиевъ

О П А С Е Н Ъ О П И Т Ъ

Въввъ съседа ни Илия
Край казана за ракия
Миналъ малкиятъ му Крумъ
И продумалъ си на умъ:
— Мога чашка да изпия —

Не е джибрена ракия,
А си е отъ наша слива,
Та не вѣрвамъ да опива...
Срѣбналъ чашка, сетне пакъ,
И усѣтилъ се юнакъ,

И възседналъ като конь
Татковиятъ си бастонъ!
Разигралъ го — чудесия!
Сякашъ — Марковъ Шарколия

Ала ей го следъ това
Крумъ съсъ пукната глава!
И следъ тоя опитъ свой
И отъ сливи бѣга той!...

Св. Пирински

ТАЙНАТА НА СЕДЕМНАДЕСЕТТѢХЪ КОНЯ

(Арабска легенда)

Великия Абдулахъ стигналъ до края на своя изпълненъ съ трѣне пѣтъ на живота и се преселилъ въ лоното на Бога. Въ неговитѣ палатки настѣпила голѣма скръбъ. Дълбока скръбъ обхванала и неговитѣ трима сина.

Седемнадесетѣхъ хубави арабски коне, които оставилъ Абдулахъ били отъ най-чистъ произходъ, а бързината и смѣлостта имъ били послонични. Въ завещанието си скѣпния покойникъ опредѣлилъ: най-голѣмиятъ синъ да наследи половината отъ седемнадесетѣхъ коня, вториятъ — една трета, а най-малкиятъ — една девета.

Тримата млади араби като се поутишили решили да пристѣпятъ къмъ дѣлба на скѣпното наследство. Заловили се за смѣтки. Смѣтали по отдѣлно, смѣтали заедно и главитѣ ги заболѣли отъ смѣтане, безъ да могатъ да изпълнятъ последната воля на баща си. Ибрахимъ най-стариятъ безпомощно вдигналъ ржце и казалъ:

„Половината на седемнадесетъ е осемъ и половина. Това е невъзможно. Каква полза имамъ азъ да дѣля коня! Ядѣтъ на Аллахъ би ни преследвалъ до нашата смъртъ, ако ние бихме направили такова престѣпление.“

„Но това е още нищо“ — казалъ Али, втория синъ. „Третината на се-

демнадесетъ е петъ и две трети. Дали е била волята на баща ни да раздѣлимъ единъ отъ тѣзи коне?“

Какво е казалъ най-младия братъ, не е съобщено. Девета частъ отъ седемнадесетъ коня би представлявала само съсъчено месо.

„Слушайте братя, започналъ Ибрахимъ: половина конь не би билъ полезенъ за никого. Дайте ми деветъ и си раздѣлете останалитѣ.“

„Това би ни липсвало само!“ разбунтували се другитѣ. „Ти вече наследи по-голѣмата частъ и не си благодаренъ. Впрочемъ, защо ние не уважаваме желанието на скѣпния ни баща?“

Премирната вече дошла почти до бой. Тримата се зачервили и се гледали съ кървави очи. Ето дошълъ Мохамедъ Бенъ Ибрахимъ между тѣхъ. Когато тѣ видѣли мѣдрецъ, поблѣднѣли отъ срамъ поради шума и млѣкнали.

„За какво се препирате младежи?“ попиталъ Мохамедъ.

„Така ли Вие почитате спомена на вашия храбъръ баща? Какво е станало, че сте се размирили?“

Ибрахимъ заговорилъ и изяснилъ на мѣдрецъ мѣчната задача. Той замълчалъ и се замислилъ. Скоро дигналъ глава и казалъ:

„Слушайте ме добре немирици.

Вашиятъ баща ви е подложилъ на изпитание, но вие не издържахте изпита. Но Аллахъ чрезъ своята мѣдростъ ми подсказа. Азъ ще разреша задачата за да ви помиря. Азъ съмъ беденъ човѣкъ и имамъ само единъ конь. За благодарностъ къмъ вашия баща, моя старъ приятелъ, азъ искамъ да ви подаря моя конь, за да можете да изпълните свѣтото му желание и да живѣте въ миръ. Аллахъ е справедливъ и ако пожелае той ще ми покаже какъ да се здобия съ конь.

Братята използвали този великодушностъ, взели коня на мѣдрецъ и го закарали при собственитѣ си. И тогава тѣ започнали дѣлбата. Ибрахимъ избралъ половината отъ наследството, което му принадлежало — деветъ коня. Али, втория братъ, взелъ третината на която ималъ право — шестъ коня. Най-младия братъ взелъ двата коня, които му се падали и поискалъ да си отиде. Но ето — цвилейки стоялъ само коня на мѣдрецъ и удрялъ земята нетѣрпеливо.

Не знаете ли да смѣтате? — извикалъ Ибрахимъ. Кой е забравилъ единъ конь?

— Азъ имамъ шестъ. Азъ имамъ два! А азъ имамъ моитѣ деветъ — отговорилъ Ибрахимъ. Останалъ значи коня на Мохамедъ!

Братята смѣтали, но не достиганали другъ резултатъ. Бѣлиятъ конь на мѣдрецъ останалъ. Станало чудо.

Братята закарали коня на истин-

ския притежателъ. Това съвсемъ не го учудило. Той мѣдро се усмихналъ и казалъ:

„Е, мои деца, дѣлението стана ли споредъ вашето желание?“

„Ние сме доволни“, извикали тѣ едногласно. „Ние изпълнихме желанието на баща си най-точно и вашия конь, о мѣдрецъ, остана!“

„Слава на Аллахъ“, казалъ Мохамедъ Бенъ Ибрахимъ. „Азъ ви подарихъ моя конь, за да бѣде миръ между васъ. Но азъ ви казахъ, че Аллахъ е справедливъ и сигурно ще ми възвърне коня, ако пожелае. И вижте, той ми върна моя бѣлъ конь безъ да вземе нѣщо отъ васъ. Запомнете следното: никога не се двоумете да раздадете нѣщо отъ твърде многото, за да помогнете на ближния. Аллахъ винаги награждава за доброто дѣло!“

Радостно братята си отишли въ дома и разказали мѣдростта на Мохамеда на всички съплеменници. А тѣ го разширили между другитѣ племена така, че цѣлия свѣтъ се учудилъ на това.

Но следъ много викове, математици взели моливи въ ржце и започнали да решаватъ. Тогава той се засмѣлъ и казалъ: „Чудо! Съвсемъ не. Само примѣръ за разрешението.“

Хартията на която е направилъ своята смѣтка вѣтъра я духналъ въ морето. Затова всички които не вѣрватъ на чудото на Мохамедъ Бенъ Ибрахимъ трѣбва сами да изпълнятъ разрешението.